

Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget, del 3

“Men det er rigtigt, at vi er med til - selvfølgelig - at støtte der, hvor vi kan se, når der er noget, der er galt. Vi er med til at rette op, det, der er forkert. Og der er ikke noget galt i, at man fortæller det. At man siger det. Der er noget galt i det, når man gør det til ondskab, når man gør det til bagtalelse - det skal man ikke gøre.”

(Foredraget, “Det himmelske lys”, 1964)

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse, **Side 2**

1. Om at starte det nye, **Side 3**
 2. Hvorfor var det så vigtigt for Martinus at lave en struktur?, **Side 3**
 3. Hvad er alkærlighed og hvem gælder strukturen for?, **Side 5**
 4. Strukturen – Eller Martinus’ model for at undgå ufred, splid og ufærdige sider i Sagen, **Side 7**
 5. Hvad gjorde det første råd i starten?, **Side 9**
 6. Hvad siger Samarbejdsstrukturen om Strukturens formål?, **Side 10**
 7. Strukturens formål er også at dæmme op for, at nogle vil prøve at lave Sagen om, **Side 12**
 8. Når det bliver ukærligt, at ”Kritik skal være kærlig”, **Side 13**
 9. Uenigheden mellem *Rolf Elving* og resten af rådet – Oliegrunden, **Side 15**
 10. Hvordan Martinus agerede i forhold til udvidelser på Klint, og hvad han har sagt om oliegrunden, **Side 16**
 11. Om ikke at kunne skifte retning, når præmisserne ændrer sig, **Side 17**
 12. Vinterskolen, **Side 18**
 13. Hvorfor *Rolf Elving* ikke befandt sig godt i rådet og ønskede en tænkepause eller orlov – og hvordan rådet ikke ønskede det, **Side 19**
 14. Om at undlade at nævne, at Martinus ønskede rotation eller turnus på alle pladser, **Side 20**
 15. Om at modarbejde dem, der udbreder Martinus’ verdensbillede, **Side 22**
 16. Om nogle hegnspæle, og hvordan Martinus også forholdt sig passivt til såkaldte copyrightovertrædelser, **Side 22**
 17. Hvordan rådet ikke vil underlægge sig strukturen eller alkærligheden, **Side 24**
 18. Kan man ændre på evigheden?, **Side 26**
 19. Hvorfor Martinus sagde, at rådet ikke er meget værd, **Side 26**
 20. Om at bidrage med sin vanlige eller ordinære bevidsthed i stedet for bevidsthedsmålet i *Det Tredie Testamente*, **Side 29**
- Rolf Elvings strukturforslag fra 1981-82:” Martinus-citater angående strukturen”(foto af originaludgaven), **Side 31**
- Litteraturliste, **Side 33**

1. Om at starte det nye.

Da *Rolf Elving* og *Willy Kuijper* skulle ind i rådet, understregede Martinus overfor dem, at de "skulle være med til at starte det nye". Med det nye menes selvfølgelig analyserne som beskrevet i *Livets Bog*, men også den struktur, Martinus mente skulle gælde for Sagen, og som han brugte 7-8 år på at formulere ved rådsmøderne. Selvfølgelig fik Martinus ikke selv nedskrevet, og han måtte erkende i 1980, at rådet måtte skrive strukturen på baggrund af samtalerne med Martinus ved rådsmøderne.

I starten da jeg beskæftigede mig med disse ting, havde jeg ikke adgang til rådsreferaterne og *Rolf Elving* var derfor den eneste kilde til mange af de ting, Martinus har beskrevet om strukturen. Rolf fortalte, at det ikke skulle være en forretning, at der ikke skulle være kontrakter og fagforeninger, men at Sagen derimod er en moral, at der ikke måtte rettes et komma, at der ikke skulle være over- og underordnede i traditionel forstand og mange andre ting. Rolf fortalte også om gavekultur, om rotation på pladserne og om kristendommen. Alle disse ting var ikke noget, man kunne læse om på Martinus Instituts hjemmeside eller andre steder.

Jeg var klar over, at det Rolf beskrev var noget særligt, skabt af en særlig bevidsthed, og jeg kunne jo se, at det ikke er noget, man kan finde andre steder

Da jeg så fik mulighed for at læse rådsreferaterne, kunne jeg se, at det, Rolf fortalte, faktisk var det der stod her. Der er selvfølgelig også andre, der har fremført forhold fra strukturen, men det er jo særdeles påfaldende, at den struktur, Martinus udtænkte, på et tidspunkt er trådt så meget i baggrunden, at den er blevet fremført af enkeltpersoner og dermed for det umiddelbare syn har hængt i en tynd tråd.

I det følgende skal vi forsøge at sætte fokus på formålet med strukturen, se på den model Martinus ønskede for at undgå ufred i Sagen og belyse nogle af de ting, der skete i de første år, efter Martinus forlod det fysiske plan. Dette vil i høj grad ske via de situationer *Rolf Elving* mødte i rådet, nogle situationer der skal belyses ved hjælp af strukturen. Det må jo være sådan, at en dag i fremtiden – da er det strukturen, der står i centrum i Sagen - og alle væsentlige beslutninger vil først blive truffet, når man gennemført har belyst situationen ud fra strukturen.

2. Hvorfor var det så vigtigt for Martinus at lave en struktur?

Som det umiddelbart ser ud, ønskede Martinus ikke, at der skulle være alle mulige regler og love, idet vi kender de utallige citater om, at det overordnede er analyserne eller *Livets Bog*, og vi kan også se det i dette citat fra torsdagsmøderne:

"Martinus: [...] men et samarbejde omkring dannelsen af en ny verdenskultur af fuldstændig frit stillede mennesker; egentlig burde der slet ikke laves love for dette samarbejde."

(Torsdagsmøde 8. april 1974 (den præcise dato dog usikker))

Men selvom Martinus sagde sådan, var han åbenbart klar over, at der kan være et stykke vej fra det, der står i *Livets Bog* og analyserne til konkrete handlinger inden for Sagen. Vi må tro, at han har vidst, at der er en erkendelsesmæssig kløft for os jordmennesker mellem *Livets Bog*, analyserne, og hvordan dette skal gribes an inden for Sagen. Derfor besluttede han, at der skulle laves en struktur, der skulle være fast, og som i nogen udstrækning indeholdt nogle få retningslinjer eller regler.

Foruden at der er en erkendelsesmæssig kløft for os jordmennesker mellem *Livets Bog*, analyserne og den konkrete adfærd, der skal være på Martinus Institut, og i Sagen i det hele taget, så er en anden grund til, at Martinus ønskede en struktur, selvfølgelig vores ufærdige sider. Strukturens formål er særligt at dæmme op for disse ufærdige sider:

"[...] Men vores sag skal jo nå frem til — men det kan vi jo slet ikke foreløbig, - men den skal nå frem til, at der behøver hverken at være love eller noget. Menneskene skal udvikle sig til at blive færdige mennesker. I det rigtige færdige menneskerige er der jo ikke nogen love. Der er jo ingen, der finder på at lave noget galt. De er jo allesammen fuldkomne. Men det varer jo længe. Det kan vi jo ikke bygge på idag. Vi må jo have nogle ideer og principper."

(Rådsmøde, 10/12-1974)

Og

"Så de ser, at indenfor denne sag, der eksisterer ikke de forhold, de er vant til i verden. Her er en sag, der er vokset over verden. Den er vokset over alle de her foranstaltninger, — så længe menneskene har dyriske principper. Vi må regne med, at dette her er en viden og en tilstand og en mentalitet for mennesker, der er færdige med dyreriget. Det må vi bygge på. Men foreløbig er de jo ikke færdige med dyreriget, så må vi rette os noget ind efter det. Men efterhånden så skulle det blive sådan."

(Rådsmøde, 10/12-1974)

Martinus var på et tidspunkt inde på at man kunne lave strukturen i trappetrin eller i et kredsløb. Det gik han væk fra, og det var sikkert også blevet meget udviklet. Men pædagogisk viser det endnu engang, at han anså vores ufærdige sider for så fremtrædende, at strukturen i første omgang skulle være streng:

"Martinus: Ja, vi kan jo lave det ... i trappetrin. Vi kan jo lave det periodevis. Vi kan sige, - så og så mange år skal det gælde sådan. Så kan vi mildne det ... så kommer vi længere frem. Så kan man på den måde aftrappe det strenge."

(Rådsmøde, 25/9-1974)

Om det strenge siger Martinus direkte:

"Men hvis vi lever i et plan, hvor vi er nødt til at have bånd på dem, så er man i det almindelige plan — der er man nødt til at have bånd og tøjler, - ligesom man har bidsler på en hest. Man kan ikke stole på menneskene. De gør det ene og det andet."

(Rådsmøde, 24/2-1981)

Samlet må vi sige, at strukturen er Martinus' forsøg på at imødegå vores manglende erkendelse og ufærdige sider ved at formulere nogle konkrete retningslinjer, der skal gælde i Sagen eller, sagt på en anden måde, at bringe alkærligheden ned på et konkret niveau, der er til at forstå og arbejde med.

Disse ting er smukt samlet i dette citat:

”Strukturen må i sig selv være analyserne ..., der ”dikterer”. Og det må være den absolutte næstekærlighed.”

(Rådsmøde 25/9-1974)

3. Hvad er alkærlighed og hvem gælder strukturen for?

Det kan måske for en umiddelbar betragtning være overraskende, at Strukturen, der er meget konkret, skulle være selve alkærligheden. Der er nok ikke mange af os – der umiddelbart adspurgt – ville nævne, at alkærligheden f.eks er, at rådet skal rotere, og at der skal være rotation på alle pladser på MI. De fleste af os ville nok svare i retning af alkærlighedens storslåede endemål, f.eks gensidig sympati for alt og alle, verdensfred eller lignende.

Man må her lave en konkret analyse af de enkelte punkter for at prøve at nå frem til, hvorfor det netop – for Martinus – er i overensstemmelse med alkærligheden, at rådet skal rotere. Martinus ønskede rotation, fordi ingen skulle have magt – magten er strukturen og analyserne. Han vidste, at ufærdige mennesker har tendens til at forsøge at sætte sig på magten, og det ville han undgå. Rotation på posterne er identisk med alkærligheden på vores nuværende udviklingstrin, fordi det imødegår, at ufærdige mennesker og holdninger kan bide sig fast.

Når rådet så først udvider deres stemmeret til 7 år, i modsætning til de 5 år, Martinus ønskede, og nu lader lader 2-3 medlemmer sidde over tiden i rådet, er det altså en overtrædelse af alkærligheden, og når man overtræder alkærligheden, skaber man mørke og uro i Sagen. Så siger rådet, jamen vi har fået tilladelse af Erhvervsstyrelsen. Men nu er det bare sådan, at Erhvervsstyrelsen ikke er identisk med alkærligheden. Det er strukturen, der er alkærligheden. Men rådet vælger at følge en instans, der ikke har noget med alkærlighed at gøre, og negligere den af Martinus formulerede struktur, der jo er essensen af alkærligheden.

Andre eksempler på alkærlighed i Sagen er, at der ikke skal være medlemskab, at der ikke skal være livstidsposter, at der ikke skal være over- og underordnede i traditionel forstand, at forsynet ikke ønsker at formålsparagraffen skal ændres, at der ikke skal være alt det der skaber ballade på det almindelige arbejdsmarked, at der ikke må rettes i værker udover åbenlyse trykfejl osv.

Hvis der skal være fred og ro i Sagen og på Martinus Institut, skal betingelserne for alkærligheden selvfølgelig overholdes, ligesom at vi som individer skal overholde alkærligheden, hvis vi vil have fred og ro. Det siger sig selv, og det siger også sig selv, at når der ikke er fred og ro i Sagen, så er det fordi alkærligheden ikke bliver overholdt. Der er jo mange mennesker, der påpeger, at Sagen

skal arbejde for næstekærligheden, men hvis man ikke går ind på strukturens betingelser og arbejder for den, da arbejder man ikke for alkærligheden, ligegyldigt hvor mange gange man så end siger det.

Men hvem gælder strukturen så for? - Ja det siger næsten også sig selv, at da strukturen er alkærligheden, da gælder strukturen for alle, der på den ene eller anden måde er i kontakt med Martinus Institut. Der er ikke nogen, der kan være udenfor at overholde alkærligheden.

Det er jo åbenlyst, at strukturen er noget, rådet skal rette sig efter:

”Vi skal jo lave strukturen. Vi skal jo lave det de andre bestyrelser skal rette sig efter.”

(Rådsmøde, 6/3-1979)

Og

“[...] Det er en højere vilje, der vil det sådan ... i er kun vogtere af, at det bliver sådan ... eller I er med til, at det skal være sådan. Og hvis de gør vrøvl ... Jamen, de har lov til at lade være med det. Det er slet ikke nogen betingelse. Du har lov til at lade være med det. Men så kan du ikke lave det der. Det kan måske nok se lidt mærkeligt ud, men det må være sådan.”

(Rådsmøde, 25/9-1974)

Men strukturen viser, hvad vi hver især skal gøre, dvs. den gælder også de ansatte på MI, undervisningsgruppen, andre grupper, folk der besøger MI, modtager undervisning, de frivillige og selvfølgelig de mennesker, der er kritiske overfor den måde, tingene foregår på. Det med fed er min fremhævelse:

”Martinus: Der er det jo egentlig på tide ... jeg har jo talt om, at når sagen bliver rigtig ... så skal de have en bog, hvor de ser strukturen – **hvad hver især skal gøre**. Og det kunne jo næsten tyde på, at det er på tide, at vi får begyndt på den, så enhver, der kommer op til Klint, kan se, sådan er ånden her.”

(Rådsmøde, 27/8-1974)

Strukturen er jo alkærligheden, og den er der ikke nogen, der står udenfor, idet det, vi her taler om, selvfølgelig gælder for alle, der kommer i kontakt med Martinus Institut ligegyldigt på hvilken måde, og da strukturen er alkærligheden, må den være absolut upartisk og identisk med verdensvidenskaben. Strukturen er et sæt betingelser, alle skal overholde, og der er selvfølgelig forskellige betingelser alt efter, om man er medlem af rådet eller en, der indimellem kommer til noget undervisning eller er frivillig medarbejder. Men både rådsmedlemmet og den frivillige medarbejder skal overholde strukturen og er i strukturens øjne lige. Ligesom alkærligheden er lige for alle. Ellers var der ikke tale om alkærligheden.

4. Strukturen – Eller Martinus' model for at undgå ufred, splid og ufærdige sider i Sagen

Det er jo på en måde besynderligt, at det, der skulle holde ufred, splid og uro væk fra Sagen, er så relativt ukendt. Martinus har jo lagt et stort arbejde i, at disse ting kan holdes uden for Sagen og Martinus Institut, men mange har ønsket, at det skulle være deres egne principper, der var fremherskende, hvilket på en måde ikke er overraskende, når vi har med ufærdige mennesker at gøre.

Men Martinus lavede en model, hvor alt det, der skaber stridigheder i det almindelige samfund er pillet ud:

“**Martinus** [...] Men jeg kan se ... alt det er pillet væk, som laver alle de her stridigheder. Og hvis vi ikke kan lave ... Det er jo begyndelsen til verdensfreden. Og jeg tror, at der er mange forretningsmænd der vil lave noget lignende ... af det manuelle.

(Rådsmøde, 4/3-1975)

Vi kan af dette citat se, at strukturen vil brede sig til samfundet generelt. Martinus siger igen og igen, at der skal laves en lille bog, hvor betingelserne fremgår:

“**Martinus**: Jamen de får en bog, hvor der står, at sådan er det. Det får de at vide, inden de går ind. Så kan de ikke komme bagefter og sige: Ja, vi troede ikke, at det var sådan. Vi skal ikke have det tovtrækkeri. Vi kan undgå det.”

(Rådsmøde, 5/8-1975)

Og

“**Martinus**: Den ordinære betingelse må være, at alle kan være med. Men så er der det ved det, - kan alle fylde det op? - De må få at vide, at de kan kun være med i samme grad, som de opfylder betingelserne. Når de ikke opfylder betingelserne, så er de jo ikke med hos os.”

(Rådsmøde, 5/3-1974)

Og yderligere understreger Martinus, at Sagen er en moral og dermed ikke en forretning. Der er ingen, der er indmeldt, ingen der er bundet, der er intet medlemskab. Men strukturen er betingelserne, som man må overholde, og de, der ikke vil det, må gå:

“Vi er i færd med at lave en moral. Den kan vi da ikke gå og skændes om, - om hvem der skal gøre det og det. Det kommer også i den her instruktionsbog, de skal se, - der får de nøjagtigt punkterne, - hvordan det hele er. Så kan det ikke nytte noget, at de kommer senere og siger ... Jamen, I har jo læst, hvad der står i bogen. Hvis I ikke synes om det, så kan I jo bare gå ud. Der er ingen, der er indmeldt. Der er ingen, der er bundet. Der er ingen medlemskort. Der er ikke noget ... vi må ikke give dem nogen magt. Der er kun tale om: Har de lyst til ... er det sagen, er det moralen, de er glad for.”

(Rådet, 16/12-75)

Dette mente Martinus helt ned i de konkrete detaljer, f.eks her en situation fra Klint, hvor nogle kursister klager over at de ikke kan sove til middag, pga. larmende børn:

”Torben: Lad os tage et lille eksempel, for ligesom at få det ned på jorden. Som nu i Klint i sommer. Der var der mange, som sagde: Vi vil ikke have alle de børn, som larmer der, for så kan vi ikke sove mellem 12 og 14.

Martinus: Jamen vi har ikke den slags, - der bliver ikke den slags. De får ikke nogen kontrakt på, at de skal have lov til at sove på den tid.

Grethe: Det kommer ind under dem, der nu lejer sig ind. Hvis de har noget at gøre vrøvl over, hvis de synes, der er for meget støj eller et eller andet ... så må de henvende sig til dem, der står for at passe feriebyen. Det kommer ikke ind under noget med medarbejderskabet.

Martinus: Vi lover dem ikke noget. Vil de leje sig ind ... sådan er lejligheden. Vi lover dem ikke noget. Sådan er den, og vi skal sørge for, at den er i orden, - at den er tidssvarende. De skal ikke skrive under på noget. Så kan de bare gå ... Ja, det lyder jo meget ... men det skal gennemføres.”

(Rådsmøde, 5/8-1975)

Tragedien er, at når rådet er så letsindig med omgangen med strukturen eller alkærligheden, da kan rådet ikke bruge strukturen som det værn, strukturen er mod forkerte ting og omgivelsernes ufærdige sider, for rådet overholder ikke selv strukturen og mister således sin autoritet.

Det var strukturen der skulle kunne bugserer Martinus Institut og Sagen gennem oprørte vande ved at vise for omverdenen, at det, der er uforeneligt med strukturen, må holdes udenfor Sagen, da det ikke er i overensstemmelse med alkærligheden. Martinus siger igen og igen, at folk er velkommen til at komme og hjælpe, men de skal komme for Sagens skyld og ikke deres egen. Hvis de ikke vil overholde det, Sagen ønsker, må de gå og så komme igen, når de er klar.

Men det kan rådet jo ikke med nogen som helst autoritet stå fast på, for rådet overholder ikke selv strukturen og bør selvfølgelig derfor gå. Når jeg skriver sådan er det blot den logiske konsekvens af, at Martinus som nævnt igen og igen siger, at de der ikke overholder strukturen eller alkærligheden må gå.

Det er selvfølgelig af disse grunde, at Martinus i dette citat siger:

”Sagen må have ret altid ... jeg mener, den skal have det. Det kan ikke nytte, at den ”har ret”, når den ikke har det. Men sådan skal vi jo lave det. Vi har jo analyserne.”

(Rådsmøde, 25/9-1974)

Når Sagen ikke har ret, så smuldrer det, for hele det fundament, Sagen skulle bygges på, er reelt ikke til stede.

Men den glædelige nyhed er, at Martinus vidste, at der var og ville komme al den uro og ufred i Sagen, og han har gennemtænkt en model, hvor dette kan undgås. Denne model eller strukturen er nogle konkrete anvisninger til ufærdige mennesker som os, der ikke er istand til direkte at

overføre alkærligheden i *Livets Bog* til konkrete handlinger inden for Sagen. Strukturen er alkærligheden i konkret udformning, og hvem kan andet end at elske det?

5. Hvad gjorde det første råd i starten?

Men så må vi jo spørge, hvad der egentlig skete med denne struktur, da Martinus overgik til det åndelige plan?

Allerede fra starten forudså *Rolf Elving*, at det ville give problemer, at Martinus ikke selv fik nedskrevet denne struktur, og Rolf kom selv med et forslag til en begyndende struktur til rådet, der så er det første forsøg på, at udforme den struktur Martinus ønskede nedfældet for sin Sag. Rolf kaldte den "MARTINUS-CITATER ANGÅENDE STRUKTUREN", og det originale dokument kan ses bagest i dette dokument.

Rådet havde ikke mange kommentarer til dette, men senere sagde *Ib Schleicher*, at det var "enøjet". Hvis *Ib Schleicher* synes, det var enøjet, havde det måske været på sin plads at indgå i en drøftelse af, hvad der alternativt skulle stå i denne struktur. I hvert fald indgik rådet ikke i en dialog og tog initiativ til at lave en struktur, selvom man havde siddet 8 år sammen med Martinus og hørt, hvor meget det lå ham på sinde. Det kan jo i sig selv undre, da strukturen skal danne fundamentet for Sagen og er identisk med alkærligheden. Allerede fra starten var strukturen ikke i høj kurs hos rådet, og på mange måder er strukturen noget, der har stået i baggrunden i Sagen. Der var i rådet i 1980'erne heller ikke nogen plan for at udarbejde en struktur. Samarbejdsstrukturen kom først i 1992, som vi skal vende tilbage til.

Et eksempel på, hvordan arbejdet i rådet så foregik, kunne være spørgsmålet om undervisningsgruppen. *Willy Kuijper* var formand for undervisningsgruppen, mens *Rolf Elving*, der i virkeligheden stod for undervisningen, ikke var med. Rolf var jo ligeglad med, om han var med i den ene eller anden gruppe. Men udefra set er det nu noget specielt, at den, der i virkeligheden står for undervisningen, ikke er med i undervisningsgruppen, for hvad er så formålet med at have en undervisningsgruppe? - *Henning Laug* anførte, at Rolf burde være med. *Willy Kuijper* fremførte, at der var et medlem, der ikke ville være i undervisningsgruppen, hvis Rolf kom med, og det blev det gældende. Men i forhold til strukturen må man gå, hvis man ikke vil overholde betingelserne, og der står intet i strukturen om, at man på baggrund af sin antipati mod andre personer, kan holde dem udefra grupper på MI. I stedet bliver det altså noget umodne karaktertræk, der kommer til at bestemme, hvem der skal være i undervisningsgruppen.

Nu er det i virkeligheden ikke for at kritisere de personer, der har været involveret i dette, men det er for at vise, hvordan den almindelige jordmenneskelige bevidsthed, med base i dyreriget, igen og igen lader deres egen ordinære bevidsthed være bestemmende på MI, i stedet for at hæve sig op på et højere bevidsthedsniveau. Og hjælpen til dette findes selvfølgelig netop i den af Martinus udarbejdede strukturen. Hele formålet med strukturen er at hjælpe jordmenneskene til at hæve deres ordinære bevidsthed til alkærligheden.

6. Hvad siger *Samarbejdsstrukturen* om strukturens formål?

Samarbejdsstrukturen kom i 1992, og så må man spørge, hvorfor det netop skete her? - *Tage Buch* har foreslået, at det skete i kølvandet på den såkaldte Mischa-sag, hvor *Mischa Lim* igen og igen i sin argumentation henviste til strukturen.

Man må dog sige, at der er lagt et vældigt stort stykke arbejde i at lave *Samarbejdsstrukturen*. Man har tydeligvis læst rådsreferaterne grundigt igennem og fundet mange gode citater frem. Som jeg har forstået Martinus' udgangspunkt, da ønskede han, at strukturen skulle være en lille bog, der gav folk et overblik over, hvad Sagen er. Men denne Samarbejdsstruktur er ikke blevet denne lille bog, men en bog på 128 sider. Hvis man giver en sådan bog til dem der kommer til et ugekursus, da ville det tage hele ugen at sætte sig ind i hele materialet og det var vel ikke meningen.

Der er i *Samarbejdsstrukturen* utallige citater på halve sider fra *Livets Bog*, *Det Evige Verdensbillede* og *Kosmos* mm. Disse citater tilhører egentlig mere analyserne end Strukturen. Men har altså valgt en model, hvor både strukturen og analyserne bliver beskrevet, og så bliver det mere omfattende, selvom analyserne og strukturen i sidste instans ikke kan skilles ad. I mit hoved ville strukturen have stået klarere, hvis man havde skrevet de ting ned, der foregik under strukturdrøftelserne, og så er jeg sikker på, at vi havde fået den lille bog, Martinus snakkede om.

Rolf Elving mener, at det oprindeligt var meningen at der skulle være to dele af strukturen. En ekstern der skulle gives til f.eks. dem der kommer på kurser og en intern der f.eks. skulle gælde undervisningsgruppe, andre grupper og selvfølgelig rådet.

På side 9-10 står der, at *Samarbejdsstrukturens* formål er at skabe en lys atmosfære inden for Sagen og MI, og det er der selvfølgelig ikke nogen der kan være uenige i. Det er jo også en del af strukturen, at man ikke skal være irriteret, vred, bitter og misfornøjet. Dette siges f.eks således:

"De er med, hvis de er i kontakt med sagen. Bliver de gale i hovedet, så er de ikke med. Det kan stå i strukturen, - der skal jo laves en lille bog, hvor det hele står, og også hvad dens åndelige mål er."

(Rådsmøde, 26/2-1980)

Men at sige, at det vigtigste er den lyse atmosfære, er meget problematisk, for der kan sagtens være en lys atmosfære der, hvor alkærligheden bliver overtrådt. Hvis vi forestiller os et lille samfund, hvor man henretter sine forbrydere og har en konsensus omkring dette, da vil den, der anfægter dette, jo ødelægge den gode og lyse stemning, men det vil alligevel være rigtigt at ødelægge den gode og lyse stemning, for vi skal som bekendt ikke vedblive med at slå hinanden ihjel.

Rent faktisk er der ikke nogen i dag, der ikke arbejder for en "lys stemning". Alle organisationer og arbejdspladser ved, at en "lys stemning" skaber de bedste resultater. Det gælder både grisefarme, Røde Kors, Generaler og deres hærer, Børns vilkår, våbenindustrien, ja vil enhver sælger ikke forsøge at skabe en "lys stemning" med sine potentielle købere? - Så hvis det vigtigste er den "lyse stemning", da er den moral, der ligger bagved den "lyse stemning" altså mindre vigtig. Rent faktisk er det eneste, der virkelig skaber en "lys stemning", alkærligheden, de andre former for "lys stemning" har noget urent over sig.

Det er jo sådan, at der stort set ikke er nogen på jordkloden, der ikke gør det, de gør, for at skabe lys. Vi skal nærmest tilbage til tiden med den nordiske gudelære, hvor det var et ideal at skabe mørke, f.eks. at dø for sværdet. Men alle grupvækkende begivenheder i de sidste 100 år er jo sket for at skabe lys. Man ved bare ikke, hvad der forårsager lys og mørke, og derfor udløser man mørke for at skabe lyset, og det er selvfølgelig umuligt.

Ligesådan er det på Martinus Institut – her prædiker man lige som alle andre, at der skal være lys – men så overtræder man strukturen og alkærligheden og får selvfølgelig mørke.

Nu ved jeg, at der er folk der er blevet bedt om at gå på MI, da de ”skabte dårlig stemning”. Men det, der egentlig er spørgsmålet, er, om det, de fremfører, er i overensstemmelse med analyserne, strukturen og dermed alkærligheden. Selvfølgelig skal dette gøres uden vrede, irritation og sådan, men hvis man ikke må påtale det, der ikke er alkærligheden, da ville Sagen jo gå i stå.

Martinus institut og rådet har i mange år forsøgt at gøre det illegitimt at kritisere rådet – bl.a. i *Samarbejdsstrukturen* stk. 8.10 ”Ingen intolerance, ingen krav og ingen kritik”. De, der har skrevet disse ord, har jo netop i årene forinden sat 200 af deres egne ord ind i Bisættelse og altså fjernet 200 originale Martinusord og siger nu egentlig, at det må vi ikke kritisere, for så ødelægger vi den lyse stemning. Hvad man ikke helt har opdaget er, at man selv ødelagde alkærligheden og den lyse stemning, da man fjernede originale Martinusord fra værket.

Det er også det nuværende råds vedholdende argument, at man ikke må kritisere rådet. Vi kan blot endnu engang henvise til Martinus, f.eks. foredraget ”*Det himmelske Lys*” (1964):

”Men det er rigtigt, at vi er med til, selvfølgelig, at støtte, der hvor vi kan se, når der er noget, der er galt, vi er med til at rette op, det, der er forkert. Og der er ikke noget galt i, at man fortæller det, at man siger det. Der er noget galt i det, når man gør det til ondskab, når man gør det til bagtalelse - det skal man ikke gøre.”

Man skal således være med til at rette op på det der er forkert, men man må ikke gøre det til ondskab.

I det hele taget bliver der byttet om på mange ting i denne Sag, således at det, der ikke er kærlighed, bliver betegnet som kærlighed, og det der i virkeligheden ikke er mørke, bliver betegnet som mørke. Men hele ideen med Adam og Evas uddrivelse af paradiset var selvfølgelig også, at de skulle lære at skelne mellem godt og ondt. Martinus siger f.eks:

”[...] idet det ikke er alle Former for Sympati, der er Kærlighed, og ikke alle Former for Antipati, der ikke er Kærlighed.

(Tærskelens vogter, s.77)

Den modstand eller antipati, der er mod ændringerne i Martinus' værk, f.eks. at noget Thorell har skrevet, er tilføjet, kan kun være en modstand der er identisk med kærlighed. I modsætning hertil er den sympati, der er for at ændre i Martinus' værk, grundlæggende ikke kærligt, ja det skaber mørke i Sagen.

Det er også derfor, at flere har kaldt *Samarbejdsstrukturen* for en ledelsesstruktur, idet den uretmæssigt prøver at holde kritikken af rådet nede, uanset at rådet jo også i 1992 havde foretaget handlinger der ikke er i overensstemmelse med strukturen eller alkærligheden.

Men Martinus har jo ikke brugt rådsmøderne i ca. 8 år for at nå frem til et så selvindlysende resultat – at skabe en lys stemning - uden af forklare mellemregningerne. Og det er, som om de der har udfærdiget denne Samarbejdsstruktur, slet ikke har opdaget, at Strukturen er et sæt betingelser, der gælder alle – inklusiv rådet -, og at disse betingelser skal bane vejen for et harmonisk MI og en lys atmosfære inden for Sagen. Man kan sige, at betingelserne i Strukturen er det materiale, der skal skabe den lyse atmosfære, og det er klart, at hvis man ikke overholder betingelserne, da skaber man ikke en lys atmosfære. Og så er vi egentlig fremme ved den Kosmiske kemi eller loven for stoffernes reaktion.

En lys atmosfære har altså nogle forudsætninger. Forudsætningen er, at man overholder strukturen, der igen er det samme som analyserne eller alkærligheden. Vi skal huske på, at Strukturen i sig selv er analyserne og dermed er alkærligheden. Man kan altså ikke skabe en kærlig atmosfære, hvis man ikke overholder Strukturen, for Strukturen er i sig selv næstekærligheden. Men alt dette får man slet ikke med, når man læser i den af MI udgivne *Samarbejdsstruktur*.

7. Strukturens formål er også at dæmme op for, at nogle vil prøve at lave Sagen om

Det er selvklart meget alvorligt, at der er nogle jordmennesker, der ikke vil lytte til Martinus og hans struktur, men i stedet følger deres egen vilje. Det vidste Martinus selvfølgelig godt var en risiko, og et meget vigtigt formål med strukturen er at imødegå, at den slags mennesker får magt. Det er specielt omkring rotation på pladserne, at han siger dette helt åbenlyst:

”Det er også det, jeg har fået lavet indenfor undervisningen. De skal ikke blive siddende, - det er ikke gavnligt. Nogle mennesker har en vældig evne til at få andre til at holde med sig, - så får de en magt. Så bryder de sig pokker om, så kan de lave helt om på sagen. De skal ikke have magt. Alle skal være lige.”

(Rådsmøde, 20/7-1977)

Og

”Martinus: Ja, det er det. En meget dygtig mand kan få en farlig magt på tolv år, og det er det, vi skal forhindre, - der er ingen, der skal ha’ magt. Det hele er jo allerede bestemt. Det har en evig struktur. Så der er ikke noget med, at bestyrelsen skal spekulere på, hvordan skal vi nu lave det, - og lave det.”

(Rådsmøde, 14/10-1980)

Det er åbenlyst, hvor klart Martinus formulerer sig om de farer, der er ved ufærdige jordmennesker, og hvordan han ved, at der vil komme jordmennesker, der vil prøve at lave Sagen om. Rådet ser slet ikke dette, men får det hele drejet hen på en ”lyse stemning”.

For at skære det ud i pap, da er et af **hovedformålene med strukturen**, at den skal være et værn mod, at rådet og rådsmedlemmerne laver om på Sagen. Det er der så ikke noget råd eller nogle rådsmedlemmer, der har forstået, og det har selvfølgelig vidtgående konsekvenser for Sagen.

Når der på et tidspunkt skal rettes op på Sagen, da må det ske af personer, der kan lægge deres egen vilje til side og udelukkende indføre den vilje, der ligger i strukturen og som er alkærligheden.

8. Når det bliver ukærligt, at "Kritik må være kærlig"

Rådet skriver i deres notat "Kritik må være kærlig":

"Hvis man sætter sig i opposition til MI i stedet for at bakke op, placerer man sig selv udenfor Sagens ånd, som den er beskrevet af Martinus. Alle praktiske beslutninger indenfor Sagen må nødvendigvis træffes i denne ånd. Og det er samme indstilling, der ligger bag Martinus' udsagn om, at "det vigtigste er, at I kan være venner"."

(Kritik må være kærlig s. 2)

Det første problem med denne udtalelse er, at om man er for eller imod beslutningerne på MI må afhænge af, om de er i overensstemmelse med strukturen og alkærligheden. Man skal selvfølgelig ikke bakke op omkring de ting, der er ukærlige. Da Martinus levede, var der ikke det problem, for Martinus beslutninger og MIs beslutninger var identiske og i overensstemmelse med alkærligheden. Men sådan er det ikke mere.

Hvis MIs og rådets beslutninger ikke er i overensstemmelse med strukturen, da har man tværtimod pligt til (nu bruger jeg blot rådets udtryk, for reelt kan man gøre hvad man vil), at sige fra overfor ting der ikke er alkærlige.

Dernæst henviser rådet til, at dette hænger sammen med en udtalelse om, "At det vigtigste er at I kan være venner". Men det er heller ikke rigtigt, for denne udtalelse har ikke noget med opbakning til MI at gøre, men har noget at gøre med, at det er vigtigere at være venner end at være enige om analyserne. F.eks siger Martinus:

"Som jeg sagde den anden dag oppe i feriebyen: Det er ikke så vigtigt, at vi er enige om analyserne. Det er meget mere vigtigt, at vi er venner. Analyserne er jo noget, der vokser ... det kan menneskene jo ikke selv bestemme."

(Rådsmøde, 3/8-76)

Omkring Sagen og venskab siger Martinus noget helt andet og faktisk det modsatte af hvad rådet påstår (fremhævningsen er mine):

"Så kom jeg til at tænke på, det kan måske se mærkeligt ud, at jeg gør disse ting. Det er ting, jeg er meget ked af at skulle gøre, for jeg er meget ked af at gøre andre mennesker ked af det. Men der er en ting man må huske på. **Denne sag er større end venskab.** Det kan ikke hjælpe noget, at nogen kommer og er ven med en af jer, og så lade ham få en eller anden fordel her i instituttet,

fordi I er venner. En fordel som han slet ikke kan bestride,- som er til skade for sagen. Det er det jeg mener, det kan et venskab - - - Sådan må det ikke være. **Hvis venskabet går i stykker så må det gå i stykker.** NN er jo sur på mig, det forstår jeg,- det tror jeg ikke NN2 er.

(Rådsmøde, 16/9-80)

Og det er klart, at Sagen og dens struktur står over venskab.

Hvis det vigtigste er venskab, skal man så forestille sig, at Martinus til dem, der ikke opfylder betingelserne, skulle sige: "nå pyt med det, bare vi er gode venner, og så må vi leve med overtrædelserne af strukturen og dermed alkærligheden"? - Hvis Martinus gjorde det, da var der jo ingen struktur for man kunne bare overtræde den, som det passede én.

Hvorfor tror rådet, at Martinus igen og igen sagde, at hvis man ikke vil opfylde betingelserne, da må man gå? - Ja det gør han fordi betingelserne er det vigtigste. Nu kan man selvfølgelig godt være venner, selvom man ikke er enige, og man arbejder hver for sig, men Martinus er jo åbenlyst klar til at tage det uvenskab, der måtte komme fra omgivelserne (Fremhævnningen er min):

Tag: Mener du så, at når man hører, at folk bliver gnavne over et eller andet, så skal vi være lydhøre overfor det, de er gnavne over, og så se at ændre tingene, så der ikke bliver...

Martinus: Nej, det skal vi ikke. **Vi skal lave det, som er det rigtige. Og så kan de springe i luften, hvis de vil."**

(Rådsmøde, 16/12-1975)

Strukturen og alkærligheden er selvfølgelig hævet over alt.

I samme notat skriver rådet:

"En medarbejder på MI skal være indstillet på, at det er fællesskabet, der bestemmer, og ikke én selv. Det betyder ikke, at man nødvendigvis skal være enig i alle beslutninger, men det betyder, at når der først er truffet en beslutning, så følger man den loyalt og med glæde."

(Kritik må være kærlig, s.2)

Er det fællesskabet der bestemmer på MI? - Eller har rådet læst, at rådet er strukturens vogter og egentlig blot skal rette sig efter strukturen? - Ved rådet, at det egentlig ikke er dem, der bestemmer eller noget jordisk fællesskab, men at det er bestemmelser, der faktisk er evige? - Men tror rådet at de skal ændre de evige bestemmelser? - Lad os se hvad Martinus siger:

"Martinus: Man må egentlig ... man er faktisk en vogter. Man er faktisk en vogter af alkærligheden. Man er en vogter af strukturen. Ja, for den er lavet. Og medarbejderstaben skal vide, at det er ikke jer, der ... ja, I er med i det... I akcepterer det, men det er ikke jer, der har bestemt, at det skal være sådan. Det er en bestemmelse der faktisk er evig ... og så må man regne med, at der er et forsyn, der er den virkelige overordnede. I er kulturens repræsentanter."

(Rådsmøde, 25/9-1974)

Når man læser dette får man straks følelsen af noget større, af en anden og højere bevidsthed, ja en der ser evigheden. Men hvorfor skriver rådet, at det er fællesskabet, der bestemmer, når Martinus siger, at medarbejderstaben skal vide, at det ikke er rådet og fællesskabet der bestemmer, men at MI er en vogter af strukturen og dermed alkærligheden? - Hvorfor skriver man ikke, at det er evige bestemmelser? - Og hvorfor skriver man, at venskab er det vigtigste, når det slet ikke er det i forhold til strukturen?

Men når man skriver noget andet, end det der står i strukturen, da overtræder man alkærligheden, og rådets notat "Kritik må være kærlig" er i nogen udstrækning en overtrædelse af alkærligheden. Foruden at dette notat er faktisk forkert i forhold til Martinus, da minder det mere om et notat, der kunne være udfærdiget i den lokale socialforvaltning eller i Dansk Industri end et åndsvidenskabeligt indlæg baseret på alkærligheden.

Og så er det da lidt pudsigt, at man med glæde skal følge de truffe beslutninger på MI. Også medarbejdernes følelsesliv vil rådet diktere.

9. Uenigheden mellem Rolf og resten af rådet – Oliegrunden.

Den episode, der mest markant udløste en uenighed mellem Rolf og resten af rådet, var spørgsmålet om købet af Oliegrunden eller BP-grunden med Klintegården contra at bygge Pavillon A.

Det er her vigtigt, at holde sig for øje, at Klintsøgård og Klintegården er to forskellige bygninger. Martinus institut har ejet Klintsøgård og den ligger ved siden af Martinus Center Klint. Klintegården derimod ligger nede ved vandet til højre for Villa Rosenberg.

Pavillon A kostede 3,15 millioner at bygge og der er 15 værelser, med plads til anslået 25 personer.

Klintegården blev sat til salg for 4,2 millioner, men endte med at koste anslået i omegnen af 3,5 millioner. Foruden selve Klintegården var BP-grunden enorm, 65000 kvm., hvilket skal ses i relation til, at den oprindelige Kosmos Ferieby (Martinus Center Klint) var på 49000 kvm. Grunden gik fra Villa Rosenberg og til højre langs stranden og er i dag bl.a. udstykket til liebhaversommerhuse med havudsigt. Ligeledes bestod grunden af et areal overfor Villa Rosenberg, på den anden side af Klintvej, en grund der gik ned til *Sam Zinglersens* sommerhus på Fyrrebakken.

Foruden dette var Klintegården helt moderne udstyret med køkken og spisestuer til 50 personer. Det blev anslået, at der kunne bo 30 voksne og 20 børn ad gangen. Derudover var der moderne faciliteter med køkken og bad. Klintegården blev af BP brugt som feriested til deres funktionærer (se <https://bibod.dk/odswiki/index.php/Klintegården>).

Ved at købe Klintegården og Oliegrunden ville man altså få alt det, Pavillon A indeholder, og et moderne køkken med spiseplads. Derudover ville man få en grund på 65000 kvm. Et let valg skulle man mene, men sådan skulle det som bekendt ikke gå.

Der var i årene op til denne mulighed et ønske i rådet om at modernisere Klint, og her havde *Ib Schleicher* lavet en samlet plan om modernisering, jeg har hørt skulle løbe op i alt fra 14-24 millioner. Det er i øvrigt en modernisering, som den dag i dag ikke er blevet gennemført.

Rolf insisterede på sit forslag og fremlagde sammen med *Christer Malmström* beregninger, der viste, at det stort set ville koste det samme at købe Klintegården og udvide Martinus center med 65000 kvm., som det ville koste at bygge Pavillon A.

10. Hvordan Martinus agerede i forhold til udvidelser af Klint og hvad han har sagt om oliegrunden.

Vi kan selvfølgelig ikke vide, hvad Martinus ville have gjort i denne situation, men vi kan danne os et billede af hans strategi ud fra rådsmøderne og torsdagsmøderne.

For det første vidste Martinus godt, at det ville blive muligt at købe oliegrunden på et tidspunkt:

"Martinus mente, at instituttet engang ville kunne udvide med "Klintsøgård" og ligeså "Olieselskabets ejendom."

(Torsdagsmøde, 24/2-1977)

Martinus brugte omkring købet af Klintsøgård selv en meget proaktiv strategi, hvilket han også gjorde for at få mere areal til Martinus center, idet han jo igen solgte selve Klintsøgård, men beholdt en del af grunden.

Martinus: Ja, Hannemann var jo inde på, at købet af Klintsøgård var forkert. Men der var ikke noget forkert i det. Ikke det mindste. Der var nok vanskeligheder til at begynde med. Den store hovedbygning kostede over (?) tusinde i skat, og vi havde kun juli måned til at tjene penge på den, og det kunne vi ikke klare. Men der var mange velhavende mennesker mennesker, der gav penge til det. Og så var der jo det, at Ankerby købte hovedbygningen, der fik vi så at sige næsten alle pengene. Og så har vi al jorden. Senere havde vi ikke kunnet købe alle de strandgrunde, så det viste sig at være en glimrende handel.

Jeg følte også dengang, at det skulle gøres. Der var en mægtig skrig og skrål. Det var helt tåbeligt, det var forfærdeligt, - og Gerner Larsson var jo med i begyndelsen, men så begyndte han også. Men det kan ikke nytte noget. Vi skal have det, - og det skulle vi altså. Ellers havde vi ikke haft alt det i dag.

(Rådsmøde, 10/10-1978)

Martinus fortæller også denne historie ved rådsmødet d. 22 januar 1974 og d. 16 december 1974. Selvom vi selvfølgelig ikke kan vide hvad Martinus ville have gjort i den konkrete situation, har vi et indblik i, hvordan han tænkte, og han har direkte sagt, at instituttet ville kunne udvide med BP-grunden.

Det må dog også siges, at ifølge almindelig sund fornuft – med tanke på, at man skal være en lærestanstalt eller et universitet for hele verden i *Det Tredie Testamente* – da ville det være meget

dumt ikke at gribe denne chance, når man havde pengene og ville få de moderne faciliteter på Klintegård, der egentlig var hele ideen med moderniseringen af Martinus center.

Når man ikke vælger at udvide med 65000 kvm. og endda med en fantastisk strandgrund, da må vi selvfølgelig spørge, hvad tanken med dette har været. Både de fremførte argumenter, men også de personlige grunde, der har været hos rådsmedlemmerne til at træffe denne beslutning.

11. Om ikke at kunne skifte retning, når præmisserne ændrer sig.

Til det møde, hvor beslutningen skulle træffes, sagde Rolf til rådet, at nu må I forklare, hvorfor I siger ja til at bygge, og jeg forklarer hvorfor jeg siger nej til at bygge og ja til at købe Oliegrunden.

Men rådet sagde ikke rigtig noget, faktisk foregik det på samme måde, som da Rolf kom med forslaget til strukturen. Rolf husker, hvordan *Aage Hvolby* begyndte at vandre rundt, ifølge Rolfs tolkning vidste Aage godt, at der nu var problemer.

Rolf mener, at det kom som en total overraskelse for resten af rådet, at Rolf og Christer udarbejdede dette forslag. Rolf mener også, at det i sig selv blev anset for illoyalt at stille et forslag og kræve at det kom til afstemning. Rolf mener, at indstillingen var, at man skulle være enige om alt, og at der ikke skulle være afstemninger i rådet. Men Rolf ville selvfølgelig loyalt rette sig efter den beslutning, der blev truffet, men da han syntes den var forkert, kunne Rolf ikke bare lade det være usagt.

Men efter dette blev samarbejdet mellem Rolf og resten af rådet dårligere, og Rolf oplevede, at tilliden mellem dem brast.

Selvom jeg ikke kan vide, hvad der skete, må man dog også sige, at den beslutning, der blev truffet, var helt forkert, og den person, der påpeger dette, kan nemt komme til at blive syndebugken, for alle ved jo godt – inderst inde - at det ikke er smart at give afkald på en moderne kursusejendom som Klintegården med 65000 kvm. fantastisk grund, stort set for det Pavillon A kostede at bygge. Man havde fået det hele for en slik.

Som et minimum kunne man have forholdt sig til Martinus' udtalelse om, at MI i fremtiden ville kunne købe Oliegrunden. Man sidder jo med en person med en helt anden bevidsthed, der kan se langt længere end en selv, og hvorfor mon Martinus sagde sådan? - Var det mon fordi man ikke skulle udvide centret med Oliegrunden? - Men man forholdt sig slet ikke til, hvad Martinus havde sagt. Der er selvfølgelig også den mulighed, at man ikke vidste hvad Martinus havde sagt om Oliegrunden.

Ib Schleicher var en mand, der gerne udtænkte store planer, det være sig organisationsplaner eller byggeplaner. Ib har fortalt Rolf, at han lavede en plan for en verdensorganisation af Martinus Institut, som han fremlagde for Martinus i 1960'erne. Martinus så på det, men svarede reelt aldrig *Ib Schleicher* konkret, og der var ingen tvivl om, at det ikke var sådan, Martinus ønskede det.

På torsdagsmøderne fra omkring 1978 kan vi se, at *Ib Schleicher* spillede en central rolle i planerne for Klints ombygning og var primusmotor omkring dette. Vi kan ved rådsmøderne se, at *Ib Schleicher* allerede tidligt argumenterede for en samlet plan for moderniseringen af Klint.

Man må forstå, at Rolfs forslag, fuldstændig kuldsejlede *Ib Schleichers* mangeårige arbejde, i hvert fald midlertidigt, og at Rolfs forslag for *Ib Schleicher* sandsynligvis har været som at skulle opgive hans egne planer og arbejde. Vi ved, at *Ib Schleicher* var en mand, der ville det, han ville, og at det nærmest var umuligt at få ham til at ændre standpunkt. Dette er sandsynligvis baggrunden for, at der blev truffet denne beslutning hinsides sund fornuft.

Iøvrigt har *Ib Schleicher* i fuld alvor spurgt Martinus, om han ikke kunne have skrevet værket uden at nævne guddommen. Et interessant spørgsmål til en person, der har skrevet *Livets Bog* i bøn til Gud. Det er også her, vi ser udspringet til den anti-kristendom og anti-Det Tredie Testamente, vi ser og har set i Sagen.

12. Vinterskolen

Da Pavillon A stod færdig i 1983, var det muligt at lave undervisning hele året på Klint og *Rolf Elving* tog initiativ til Vinterskolen. Første gang i sæsonen 1983/84 og *Rolf* kørte Vinterskolen i to sæsoner til, hvorefter *Harald Berglund* gennemførte to sæsoner. *Rolf* havde af *Martinus* fået mulighed for at læse og koncentrere sig om at sætte sig ind i *Det Tredie Testamente*, og dette privilegium syntes *Rolf* også, at andre skulle have. Det er noget andet at have tid til at sætte sig ind i stoffet i ro og mag.

Rolf boede i det lille hus på Villa Rosenberg, hvor *Martinus* oprindeligt boede om sommeren. *Willy Kuijper* var inspektør på Klint i denne periode og boede i hovedhuset.

Vinterskolen var en stor succes, når man ser på antallet af studerende, men i forhold til rådet og resten af *Martinus Institut* oplevede man ingen opbakning. Det tog månedsvis af få en pære til et lysbilledapparat, der var ingen midler til nødvendige ting som skrivemaskine, duplikering osv. Klint var samtidig låst af, så man kunne ikke komme ind alle steder.

Rolf inviterede flere gange rådsmedlemmerne, men der var ikke nogen der kom og så, hvad der skete. Stort set den eneste gang et rådsmedlem kontaktede *Rolf*, var fordi man var utilfreds med den måde de studerende blev udvalgt på. Det blev udlagt som om *Rolf* skaltede og valtede med hvem der fik mulighed for at deltage i Vinterskolen. Man mente det burde være ved lodtrækning. *Rolf* forklarede sig både i telefonen og sendte en redegørelse til rådet, hvor han beskrev, at der blev taget hensyn til køn, nationalitet og alder, hvis man var nødt til at udvælge nogle. *Rolf* anførte, at man selvfølgelig også kunne trække lod i rådet, når vanskelige beslutninger skulle træffes, men at det måske ikke var den mest kvalificerede metode. Man har også ansvaret for en beslutning, der er truffet i blinde ved lodtrækning. En anden måde, rådet blandede sig på, var ved at de ville have sat prisen op for deltagelsen i Vinterskolen.

Det siger også en del om situationen i rådet, at nogle jo må have kontaktet rådet og klaget over eller fortalt om disse ting. Selvom Rolf selv var i rådet blev han ikke orienteret om dette før man klagede til Rolf over hans håndtering af Vinterskolen. Så nogle i rådet må have taget stilling til dette udenom Rolf og det kan undre, at man tager stilling til noget der angår et andet rådsmedlem uden at snakke med vedkommende.

Rolf fortæller, hvordan man fik hjælp af Tryknergården i Nykøbing til kopiering og kontorarbejde, og hvordan de fik at vide, at de altid kunne komme og gå og også få en nøgle. Altså man havde en hjælp og en adgang til ting som var umulige at få på Martinus Center.

Men vi må jo bedømme relevansen af en vinterskole i Martinus' Sag udfra strukturen. Her er et af hovedformålene med Sagen, at der skal dannes en skole på Klint, ja Martinus nævner endda, at det skal være en helårsskole. Da man både havde faciliteterne, materialet, interesserede studerende og undervisere, skulle man tro, at Vinterskolen blev taget imod med kyshånd.

I hvert fald peger alt i strukturen i retning af, at en Vinterskole er noget, man skal satse på. Men i det første råd var mantraet ikke: "vi gør det efter strukturen", men: "det er for tidligt", og som det er vanligt for jordmennesker, så bliver tingene afgjort ud fra, om det er noget, man personligt synes om og sikkert også udfra, om man selv har en aktie i foretaget, eller om man vil bakke op om dem, der har taget initiativet. Selve essensen, og om denne aktivitet er i overensstemmelse med strukturen, træder i baggrunden.

Det kan selvfølgelig godt være, at Vinterskolen ikke i 80'erne kunne været blevet en del af en permanent helårsskole af den ene eller anden grund, men derfor er der jo ikke nogen som helst grund til at modarbejde noget, der fungerer, er en del af strukturen og som mange er glade for. Samtidig med at det giver erfaringer og dermed viden om at drive den kommende helårsskole.

13. Hvorfor Rolf Elving ikke befandt sig godt i rådet og ønskede en tænkepause eller orlov – og hvordan rådet ikke ønskede det.

At Rolf ikke befandt sig godt i rådet kan sammenfattes således:

- A. Rolf havde grundlæggende ikke følelsen af, at resten af rådet var specielt optaget af at starte "det nye" eller strukturen.
- B. Der var i rådet ikke en åben dialog, hvor man sagde, hvad man tænkte, men alligevel kom tingene selvfølgelig frem på andre måder. Når Rolf f.eks fremlagde sine tanker om strukturen, kunne rådet jo ikke argumentere imod dette, men samtidig var det tydeligt, at resten af rådet ikke var begejstrede for det, Rolf fremlagde.
- C. Efter at have bygget Pavillon A, der kunne bruges hele året, var det jo svært at nedstemme et forslag om Vinterskolen, men alligevel var der absolut ingen opbakning omkring Vinterskolen, og i det daglige blev det nærmest oplevet, som om man modarbejdede det.
- D. Samarbejdet led allerede et knæk, da Rolf fremlagde beregningen af et evt. køb af Klintegården og Oliegrunden, et regnestykke der viste, hvor store fordele der ville være at købe Oliegrunden. Ja faktisk endte Oliegrunden med kun at koste det samme som det

kostede at bygge Pavillon A. For denne lille pris kunne Martinus Center i dag være 65000 kvm. større.

Rolf talte med rådets formand *Grethe Brinkhard*, og hun foreslog ham at søge orlov, hvilket Rolf så gjorde i et **brev til rådet d. 3 december 1985**:

”Med hensyn til mit fortsatte virke på instituttet, i rådet, vil jeg bede om at få en pause på tre år, som Grethe så venligt mente, var en bedre løsning end definitivt udtræde. Det vil kunne give mig perspektiv og tid til eftertanke, og så får i også tid til at snakke om andet end Vinterskolen ...”

Men selvom dette kom fra rådets formand, var der andre kræfter, der ønskede Rolf ud af rådet. Det er på en måde ikke så mærkeligt, hvis vi anskuer det med en almindelig bevidsthed. Rolf ville jo ting, resten af rådet ikke ville, og var således i vejen.

Men hvem har egentlig kompetencen til at bede et rådsmedlem, der er valgt af Martinus om at træde ud? - Og når man senere giver et andet rådsmedlem orlov, så kan det jo ikke være orloven i sig selv, der er anken. Man kan altså godt få orlov fra rådet, men man ønskede ikke at give *Rolf Elving* det.

Normalt skiller man sig af med folk, fordi de ikke har kompetencerne, men her er der tale om, at man skiller sig af med den person, der er hoveddrivkraften i undervisningen og har implementeret den Vinterskole, der er i overensstemmelse med strukturen. Man skiller sig også af med den person, der har været tæt sammen med Martinus i ”Strukturårene”, og som jo åbenlyst er den, der bedst har forstået Martinus’ struktur. Men man ønskede ikke Vinterskolen og Rolfs viden om strukturen. Men når man ikke ønsker at omgås med dem, der har kompetencerne og udfører væsentlige opgaver, er det selvfølgelig, fordi man vil noget andet.

Rolf oplevede, at der var et råd i rådet, forstået på den måde, at han ikke blev orienteret om hvad der skete og forskellige forhold blev diskuteret og måske endda besluttet udenom hele rådet. Det er så også sandt, at Rolf følte sig friere udenfor rådet, når han nu på mange punkter ikke oplevede, at rådet var specielt optaget af strukturen.

Det er i øvrigt min tolkning, at hvis Rolf var blevet i rådet, da var det under alle omstændigheder krakeleret i de nærmeste år. *Ib Schleicher* begyndte i 1987 at tale om, at værket skulle ændres for ungdommens skyld, altså at f.eks. ’radiofoni’ skulle rettes til ’radio’, og i 1989 kom *Bisættelse* med over 200 ændrede ord og omformuleringer. Disse ting står jo i decideret modsætning til de ting, Rolf fik at vide af Martinus, og ville være umulige at leve med for Rolf.

Men tilbage står, at Rolf reelt ikke bad om at gå ud af rådet, men blot bad om en tænkepause. Der var kræfter i rådet – der ønskede at slippe af med Rolf eller måske få ham til at rette ind – hvorfor man ikke bevilgede ham en orlov. Herefter valgte Rolf at træde ud af rådet.

14. Om at undlade, at nævne, at Martinus ønskede rotation eller turnus på alle pladser.

Martinus var meget klar omkring rotation eller turnus, som han også kaldte det:

“Martinus mente at vi godt kunne begynde med det samme med denne turnus indenfor grupperne, og henviste til sagens struktur, som ganske vist endnu ikke er blevet færdigskrevet og mangfoldiggjort. Selv om der blot er to i en gruppe, skal en sådan rotation finde sted.”

(Torsdagsmøde, d. 19 januar 1979)

Og ved rådsmøderne:

“Det er også det jeg har lavet indenfor undervisningen. De skal ikke blive siddende, - det er ikke gavnligt. Nogle mennesker har en vældig evne til at holde med sig, - så får de en magt. Så bryder de sig pokker om, så kan de lave helt om på sagen.”

(Rådsmøde, 20/9-1977)

Men hvor kan vi finde de citater i Samarbejdsstrukturen? - Ja, dem kan vi ikke finde. Først må vi tilføje – som tidligere nævnt – at også rotation i rådet har man delvist forsøgt at sætte på pause ved blot at blive siddende over tiden.

Men når Martinus så åbenlyst har udtalt, at der skal være rotation på alle pladser, har man ingen ret til ikke at medtage dette, altså nærmest fortie det væk. Man må spørge, hvorfor det er sket? - Ja, i hvert fald kan vi jo se, at de samme personer har siddet på de samme poster i op til 40 år på Martinus Institut, så man er nok ikke så voldsomt motiveret for at afgive sin plads.

Grunden til at Martinus ikke ønskede, at folk skulle blive siddende, var for det **første** som nævnt, at der ikke er nogen, der skal have magt – magten er strukturen – og ved at blive udskiftet gror forskellige ufærdige sider ikke fast.

Dette støtter op om et **andet** princip i strukturen, nemlig at der ikke skal være over- og underordnede. Hvis de samme personer sidder på ”magten” i årtier, vil de alt andet lige blive overordnet.

Af bagvejen har man altså oprettet livstidsposter, som var et **tredje** punkt, Martinus ikke ønskede i sin Sag.

For det **fjerde** mener Martinus, at risikoen ved at have folk siddende for længe er, at de vil lave om på Sagen og indføre deres egne ideer.

Det var også derfor, at det var *Rolf Elvings* plan at overlade ansvaret for undervisningen til en anden, efter at Rolf selv havde haft ansvaret for undervisningen i 3 år. (Om det præcis skal være 3 år kan selvfølgelig diskuteres). Det var jo åbenlyst sådan, Martinus ønskede det.

Man lader altså bare være med at rotere og bliver siddende på posterne i en art livstidsstillinger, hvilket selvfølgelig er med til at skabe et hierarki og en magtstruktur, som vi kender fra forretningsverdenen. Men disse ting har ikke meget med Martinus og hans struktur at gøre og viser endnu engang, at man ser bort fra Martinus, hvis man ikke synes om det.

15. Om at modarbejde dem der udbreder Martinus verdensbillede.

Da *Rolf Elving* og *Thor Gjørvad* startede deres informationsarbejde i Sverige, havde de brug for nogle mindre og korte forklaringer på symbolerne, da symbolerne ikke skal hænges op uden forklaringer, og eftersom hele analysen eller forklaringen af symbolerne af praktiske grunde ikke kan hænges op.

Rolf skrev derfor disse mindre forklaringer, og de er udgivet i et lille hæfte der i dag hedder "Introduktion till Martinus verk – de kosmiska symbolerna och den samlade litteraturen". Det førte til, at et rådsmedlem ringede Rolf op og gav udtryk for, at det var Martinus Institut, der skulle gøre den slags ting og altså ikke Rolf. Rolf svarede, at de da var velkommen til at lave opgaven, men det var ikke gjort, og i øvrigt var rådet også velkommen til at gøre opmærksom på, hvis noget var forkert. Dette var der ikke nogle kommentarer til.

Men alligevel gik rådet åbenbart videre med at modarbejde *stiftelsen Det Tredje testamente*, idet Rolf og Thor jo, når de udstillede, henviste til de lokale studiegrupper, og her opdagede de, at man havde opsøgt disse og sagt, at det, *stiftelsen Det Tredje Testamente* lavede, måtte de ikke.

Men hvor i strukturen står der, at det skal være Martinus Institut, der skal bestemme, hvem der skal udbrede værket og hvordan i andre lande? - Strukturen er jo betingelserne, og i den står der netop, at Martinus Institut ikke skal være en verdensorganisation, og at udbredelsen af verdensbilledet skal ske på privat initiativ. Der står heller ikke noget om, at det skal være Martinus Institut der skal lave det materiale, der skal bruges i andre lande. MIs mandat er begrænset til at varetage bøgerne, undervisningen og en skole på Martinus Center.

Ja selv i Rådets egen *Samarbejdsstruktur* står der:

"Efterhånden opbygges der en omfattende og mangesidet informations- og oplysningsvirksomhed om Martinus Kosmologi og værket "Det tredje Testamente". Det sker dels direkte fra instituttet og dels fra aktive interesserede på deres eget initiativ."

(Samarbejdsstrukturen, s. 117)

Når rådsmedlemmer således i direkte modstrid med strukturen skaber ævl og kævl i andre lande, så kommer der sandsynligvis ikke nogen lys atmosfære ind over sagen. Man må forstå, at det er meget gamle bevidsthedsenergier, der her er tale om, i form af protektionisme og ejendomsret. Ikke dermed sagt at man ikke kan og skal give et godt råd, hvis man har et sådant. Men det var der jo ikke tale om.

16. Om nogle hegnspele og hvordan Martinus også forholdt sig passivt til såkaldte copyrightovertrædelser.

I rådets notat "Beslutning om at føre ophavsretssag" (2017.07) fremfører rådet 4 eksempler på, at rådet mener, at Martinus var involveret i retssager. De fleste af disse eksempler har ikke noget med Martinus at gøre, idet de er ført af den grundejerforening, Martinus Center er en del af.

Men rådet fortsætter med, at påstå, i det ene af tilfældene, at Martinus har været involveret i en retssag om nogle hegnspæle, og rådet fremlægger noget "dokumentation" angående dette. Når jeg skriver dette i citationstegn er det, fordi man reelt ikke fremlægger dokumentationen, men et ekstrakt, man selv har valgt ud. Vi er ganske enkelt nødt til at se originaldokumentationen for at se, hvad Martinus har sagt om dette.

Vi kan konstatere, at der ikke er fremlagt noget, der viser, hvad Martinus selv har sagt.

Vi kan meget nemt vise, hvordan rådet ikke forholder sig upartisk eller alkærligt til spørgsmålet om, hvordan Martinus forholdt sig til copyrightovertrædelser. Rådet har mange gange fremført sagen om, at en person uden om instituttet udgiver nogle større symboler, og her er vi sandsynligvis alle enige om, at det skal man ikke. Martinus påtaler dette forhold og beder om at få det stoppet. Men der er også flere eksempler på, at Martinus sidder forskellige copyrightovertrædelser overhørigt, og hvis man vil lave en upartisk redegørelse af Martinus' reaktion i disse sager, må man selvfølgelig fremlægge alle situationerne. Det gør rådet ikke, men her er et par stykker:

"Nej, - han ved godt, at han har stjålet. For det er jo tyveri. – Det er det samme, som hvis I skriver en bog, nå, så kommer der en mand, han tager nogle kapitler, som han sætter i en bog, han laver. Det er akkurat det samme. Han har taget fra mine symboler, og det sætter han over i sin egen bog. Det kan man da ikke gøre. Det viser, hvor lavt tænkende han er. Ja, han må gerne have lov til at gøre det, for det kommer han ingen vegne med. Det er under forsynets styrelse. Men de skal jo have lov til at opdage deres begrænsning, -"

(Rådsmøde, 15/8-1975)

Vi ser, at Martinus i denne situation ikke gør noget, selvom denne person jo åbenlyst overtræder copyrighten, da han bruger Martinus' symboler. Men Martinus lader det være op til forsynet. Et andet eksempel er:

"Martinus: evighedslegemet, - der var nogle der brugte det. De havde kopieret det ind sammen med nogle andre billeder, - der havde tegnet det, - det var så tydeligt. Det var nogle unge mennesker. Det var meget sympatisk – det, de havde skrevet, og de var støttet af Nordisk Råd. Men der var det tydeligt at se, - evighedslegemet, at de havde føjet det ind. Og så blev de spurgt: Hvorfor ... hvor får i billederne fra? – Ja, dem tager vi, hvor vi sådan kan finde dem. Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i god mening."

(Rådsmøde, 12/11-1974)

Vi ser her, at Martinus vægter intentionen bag copyrightovertrædelserne. Hvorfor Martinus agerer forskelligt i de forskellige situationer, ved jeg selvsagt ikke. Men Martinus har selvfølgelig adgang til mere information, end vi andre har, og har muligvis på den baggrund vurderet situationerne forskelligt. Det er i hvert fald helt klart, at han tillægger intentionen bag overtrædelserne vægt.

Med rådets egne ord forholder Martinus sig passivt til "krænkelser" og accepterer alle de juridiske risici, som rådet mener er et faktum. Tror rådet, at Martinus har en bevidsthed, hvor han ikke kan overskue konsekvenserne af sine handlinger?

Vi er stadig enige om, at andre ikke skal fremstille, distribuere eller bruge Martinus værk uden at gøre opmærksom på, hvor det stammer fra (hvis rådet ikke vil udgive originalværket uden senere ændringer, vil dette selvfølgelig ske lovligt på et tidspunkt udenom MI). Men pointen er, at rådet ikke er en upartisk instans, der arbejder for, at det, Martinus ønskede, skal fremgå, men rådet prøver entydigt at fremstille den side af sagen, hvor rådet mener der kan findes belæg for den af rådet udløste retssag.

Derfor er vi nødt til at se den originale dokumentationen angående disse famøse hegnspæle, idet vi ikke helt har tiltro til, at rådets fremstilling er absolut upartisk. Men derudover er resultatet af den pågældende sag om hegnspælene, at der ikke blev ført retssag, og man kan således ikke i sandhedens navn sige, at Martinus førte eller udløste retssager.

I øvrigt skriver rådet d. 7 november 2007 i et brev til advokat Bjørn Wittrup angående en evt. erstatningssag mod Finn Bentzen:

”Vi har den principielle holdning, at der ikke skal køres retssager – hverken om arveforhold eller andre forhold. Det baserer sig på Martinus’ grundlæggende tanker om udviklingen af en ny fredsskabende kultur.”

Så sandt.

17. Hvordan rådet ikke vil underlægge sig strukturen eller alkærligheden.

Selvom det delvis er en gentagelse fra Del 2 af denne skrivelse, er det relevant at prøve at se på diskrepansen mellem det, Martinus siger om rådet og strukturen, og det rådet selv når frem til. Martinus siger som bekendt:

”Vi skal jo lave strukturen. Vi skal jo lave det, de andre bestyrelser skal rette sig efter.”

(Rådsmøde, 6/3-1979)

Og

”For jeg mener, - bestyrelsen har jo en bestemmende magt. Og den skal lave det, og den skal lave det ... men dem, der får opgaven med bestyrelsen hos os, de kan ikke lave strukturen om.”

(Rådsmøde, 25/9-1974)

I stedet når rådet frem til:

”Dette betyder altså, at rådet ud fra sin egen forståelse kan og skal træffe beslutninger omkring værket og MIs administration”. (Om ophavsretten 7/2017, s. 5) ”Den individuelle frihed til at træffe beslutninger og udvikle sig via livets læreprocesser var altså en væsentlig pointe hos Martinus – også indenfor hans egen Sag og dennes ledelse.” (Om ophavsretssagen, 7/2017, s. 3) ”Martinus ønskede kun, at hans analyser skulle inspirere til, at vi bruger vores egen erfaring og moral til at agere harmonisk og hensigtsmæssigt.” (Om ophavsretssagen, 7/2017, s. 4)

Man kan nærmest finde 100 citater, hvor Martinus på den ene og anden måde siger det modsatte af rådet. Altså at strukturen er betingelserne, at Sagen er færdig som den er, at strukturen er det rådet skal rette sig efter osv.

Når rådet så når frem til et andet resultat, skyldes det, at rådet har ændret strukturen på en del punkter, og oprindeligt fordi man reelt ikke har sat sig ordentlig ind i strukturen eller alkærligheden, men vægtet ens egen dømmekraft højere end grundige studier af rådsreferaterne, strukturen og alkærligheden.

Det er jo dog pudsigt, at man accepterer, at der kommer en verdensgenløser, der jo kun kommer, fordi den moral og forståelse, der er på jordkloden trænger til et løft. Men alligevel mener man, at Sagen også skal ledes ud fra rådsmedlemmernes moral og forståelse, der jo netop ikke kan være noget særligt, når man nu har sendt en verdensgenløser ned i den fysiske verden for at vise jordmenneskene en ny forståelse og moral.

Det har ført Sagen ud i en omfattende overtrædelse af strukturen eller alkærligheden og består bl.a af følgende punkter:

- Man har ændret i værket indtil det absurde. Således er Thorell nu også en del af *Det Tredie Testamente*. Det er klart, at når man accepterer ændringer, hvor der er besluttet en anden forfatter i værket, da har man heller ikke noget problem med andre ændringer - hvor Martinus trods alt stadig selv har skrevet selve teksten - som indsættelse af stykoverskrifter, fjernelse af originale Martinusord og ændring af retskrivning. Hvordan skal et menneske, der har sat en anden forfatter ind i værket, kunne forstå, at en så subtil ændring som retskrivningen også er en ændring?
- Man har ændret på stemmeretten i rådet, således at den nu er 7 år, i modsætning til de 5 år Martinus ønskede.
- Alligevel bliver man siddende udover de 7 år, oprindeligt uden erhvervsstyrelsens tilladelse.
- Man har ændret på formålsparagraffen, der ikke måtte ændres.
- 1982 lovene er ændret.
- Man ansætter en direktør, selvom Martinus finder det absurd.
- Man fjerner gaveprincippet omkring det frivillige arbejde og indfører således forretningsprincippet.
- Man undlader Martinus' anvisning om at rotere på alle poster og indfører således over- og underordnede og livstidsstillinger.

Men ikke at følge strukturen, som er ens opgave, er det samme som ikke at ville følge alkærligheden. Man står ikke over alkærligheden og kaster på denne måde Sagen ud i en situation, hvor det styringsredskab, der er, og som skal holde Sagen til alkærligheden, er mere eller mindre sat ud af funktion.

18. Kan man ændre på evigheden?

Martinus skriver at strukturen er evig, det med fed er min fremhævelse:

“I akcepterer det, men det er ikke jer, der har bestemt, at det skal være sådan. **Det er en bestemmelse, der faktisk er evig** ... og så må man regne med, at der er et forsyn, der er den virkelige overordnede. I er kulturens repræsentanter.”

(Rådsmøde, 25/9-1974)

Og

“Det hele er jo allerede bestemt. **Det har en evig struktur**. Så der er ikke noget med, at bestyrelsen skal spekulere på, hvordan skal vi nu lave det, - og lave det.”

(Rådsmøde, 14/10-1980)

Så påpeger mange på – også rådet – at Martinus jo ikke fik formuleret strukturen endeligt, og at den således ikke var færdig, da Martinus forlod det fysiske plan.

Men hvordan kan noget være evigt og ikke færdigt på samme tid? - Ja, det kan det selvfølgelig ikke. Det er nu meget nemt at forstå, for strukturen er selvfølgelig evig, men det, der ikke blev gjort færdigt, er dens formulering eller beskrivelse skabt af Martinus i hans levetid. Men det ændrer ikke på, at den altid har været til og altid vil være det. Vi skal igen huske på, at strukturen er identisk med analyserne og dermed med alkærligheden. Da både analyserne og alkærligheden er evige, er strukturen selvsagt også evig. Anderledes kan det jo logisk set ikke være.

Når rådet så skriver, at det også er *deres* moral, der skal tælle i Sagens ledelse, da viser det, at man reelt ikke har forstået, hvad strukturen er. Strukturen må således have været gældende i alle de ”dyreriger”, der har været i den spiral, vi er nået til, og den vil være gældende i alle kommende ”dyreriger” i denne spiral. Ellers er den jo ikke evig. Ja, det kan selvfølgelig godt være, at evighedsperspektivet – af Martinus er tænkt eller oplevet – langt udover ”dyreriger” i vores spiral. Men at nogle få overgangsvæsener på Martinus Institut i dette monumentale evighedsperspektiv også vil lade deres egen forståelse og moral spille ind, må jo være himmelråbende uden for verdensaltets logik. Tror man, at man skal ændre det evige?

De samme ting gælder i øvrigt *Det Tredie Testamente* og *Livets Bog*. Uanset om disse ting var manifesteret på jordkloden eller ej, da ville de evige analyser og livsmysteriets løsning selvfølgelig findes alligevel. Det, Martinus har gjort, er jo ”blot”, at formulere livsmysteriets løsning for os. Om strukturen er færdigformuleret eller ej her på jordkloden, er således noget sekundært, for den er evig og findes under alle omstændigheder.

19. Hvorfor Martinus sagde, at rådet ikke er meget værd

Rolf Elving fortæller, at Martinus mange gange – i private omgivelser med *Tage Buch*, *Mischa Lim* og *Sysse Buch* – direkte sagde, at rådet ikke er meget værd.

Jeg skal ærligt indrømme, at jeg umiddelbart har haft svært ved at forstå, at Martinus ville sige sådan, for på en måde satte han det råd, han selv havde samlet, i et dårligt lys. Men efter at have tænkt over disse ting i lang tid, er forklaringen jo egentlig ret åbenlys. Det han fortalte var sandheden.

Det må have været noget af et dilemma for Martinus, for på den ene side har han selvfølgelig skullet bakke op om rådet, der var den bedst mulige løsning med de muligheder, Martinus havde, men på den anden side vidste han åbenbart, at rådet ikke ville kunne løfte opgaven, hvad historien efterfølgende også har vist.

Det er sandsynligvis det, *Mischa Lim* også er inde på, når han skriver:

”Dermed være ikke sagt, at Martinus var tilfreds med, hvad han så. Han kunne godt udtrykke sin misfornøjelse for straks efter at tilføje: ”De (rådsmedlemmerne) gør, hvad de kan, og de gør det frivilligt.””

(Den nye verdensimpuls, 4/2012)

For dem der ikke har set det eller glemt det, skal vi gentage, hvad Martinus har udtalt i foredraget ”*Det himmelske lys*”:

”At der kan være ting i en sådan bevægelse, der er ufuldkomment, det skal man jo ikke tage så højtideligt, for - denne sag ledes ikke af de materielle væsener. Der er bag ved os højere kræfter, det har vi set masser af gange. Ellers kunne vi ikke have skabt dette. Og skulle det vise sig, at noget blev mere og mere ufuldkomment, skulle det vise sig, at nogle af personerne, der har ansvaret, skulle blive mindre og mindre ansvarlige, behøver man ikke være bange for det, fordi den ligger i forsynets hånd - Sagen kan ikke gå tabt, Sagen vil blive ved med at vokse. Der vil bare komme nye kræfter - altså nye energiformer til - nye mennesker, således at den vil blive ført videre og videre. At der vil blive høvlspåner og så videre, der er ganske naturligt, fordi det er der i en hvilken som helst skabelse.”

Det er jo ikke nogen ros af det jordmenneskelige bevidsthedsniveau, at den eneste grund til at Sagen har kunnet skabes er, at der er højere kræfter bag den fra det åndelige plan. Selv har vi altså ikke evnerne til dette, hvis nogen skulle være i tvivl.

Man må sige, at hvis Martinus ikke på forskellig måde havde kommunikeret til os, at han godt var klar over, hvad der kom til at ske, ville han have fremstået underligt uvidende.

Nu er der sandsynligvis kun et fortilfælde på jorden med kosmisk bevidsthed – selvfølgelig Jesus – og fortalte Jesus, hvad der ville komme til at ske? - Vi kan jo her blot tage påskemåltidet eller ”Den sidste nadver”, hvor Jesus fortæller, at han skal væk herfra, og at en af disciplene har forrådt ham.

Hverken Jesus eller Martinus ville fremstå med nogen virkelig fremragende bevidsthed, hvis de ikke var i stand til at gennemskue, hvad jordmennesker ville finde på. Det er således nøjagtig det samme Jesus og Martinus gør – de fortæller blandt deres venner – hvordan det er.

I øvrigt er det min tolkning af følgende dialog, at Martinus er ved at fortælle sig og siger, at der i fremtiden kommer folk i spidsen for Sagen, der rent faktisk forstår hans principper:

“Martinus: Det skal vi jo ... sagen skal være et eksempel for sine medarbejdere. Det kan den ikke være, hvis vi benytter de gammeldags metoder. Den skal være sådan, at sagen er upåklagelig. Den er et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser.

Ib: Så vil den også sørge for de børn, der er, og for de mennesker, den har brug for.

Martinus: Ja, vi må gøre meget for vore medarbejdere, når sagen får råd til det. Og så må vi vente, at til den tid vil der komme mennesker i spidsen der virkelig har ... Det går jo godt her, synes jeg, og økonomien går jo også frem, [...]

(Rådsmøde, 4/3-1975)

Leonardo Da Vinci: Den sidste nadver

20. Om at bidrage med sin vanlige eller ordinære bevidsthed i stedet for bevidstheds målet i Det Tredie Testamente.

Når man hører om, hvad der er sket i Sagens historie, bliver man nogle gange overrasket over, hvordan folk – på trods af at de er ”godt inde” i *Livets Bog* – alligevel helt spiller deres ordinære eller almindelige bevidsthed ind i Sagen eller endda i samværet med Martinus.

En medarbejder havde en nærmest underdanig holdning til Martinus, det var både, når han skrev til ham, men også når han mødte Martinus i dagligdagen. Her skiftede han helt indstilling eller attitude, når Martinus var i nærheden. Samtidig var denne medarbejder ikke specielt begejstret for andre personer, der var meget tæt på Martinus. Martinus var selvfølgelig godt klar over disse ting og forholdt sig humoristisk til det. Men hvad er det for en bevidsthed, vi ser her? - Ja det er jo en person, der forholder sig til Martinus og Sagen, som om Martinus er en konge, man skal takkes for at opnå noget, og de, der var tættere på Martinus end en selv, måtte derfor være konkurrenter. Men en verdensgenløser, der har uendelig sympati til alt og alle, behøver man ikke takkes, og i virkeligheden er denne medarbejders stræben en tragedie, for det han ville opnå, havde han i forvejen, og ligegyldigt hvad han gjorde, ville han ikke få mere af det han efterstræbte. Men selvom han intet kunne opnå, dikterede hans vanebevidsthed ham, at han skulle indsmigre sig hos Martinus.

Vi må også tro, at det var det, der skete da Martinus gik over til det åndelige plan, altså at rådsmedlemmerne gik over til at handle efter deres ordinære bevidsthed, nu hvor de ikke mere fik inspiration fra en højere bevidsthed. *Rolf Elving* forsøgte, at få rådet til at lave en struktur, men det faldt ikke i god jord, selvom det er svært at se, at det skulle være mod strukturen, at lave en struktur.

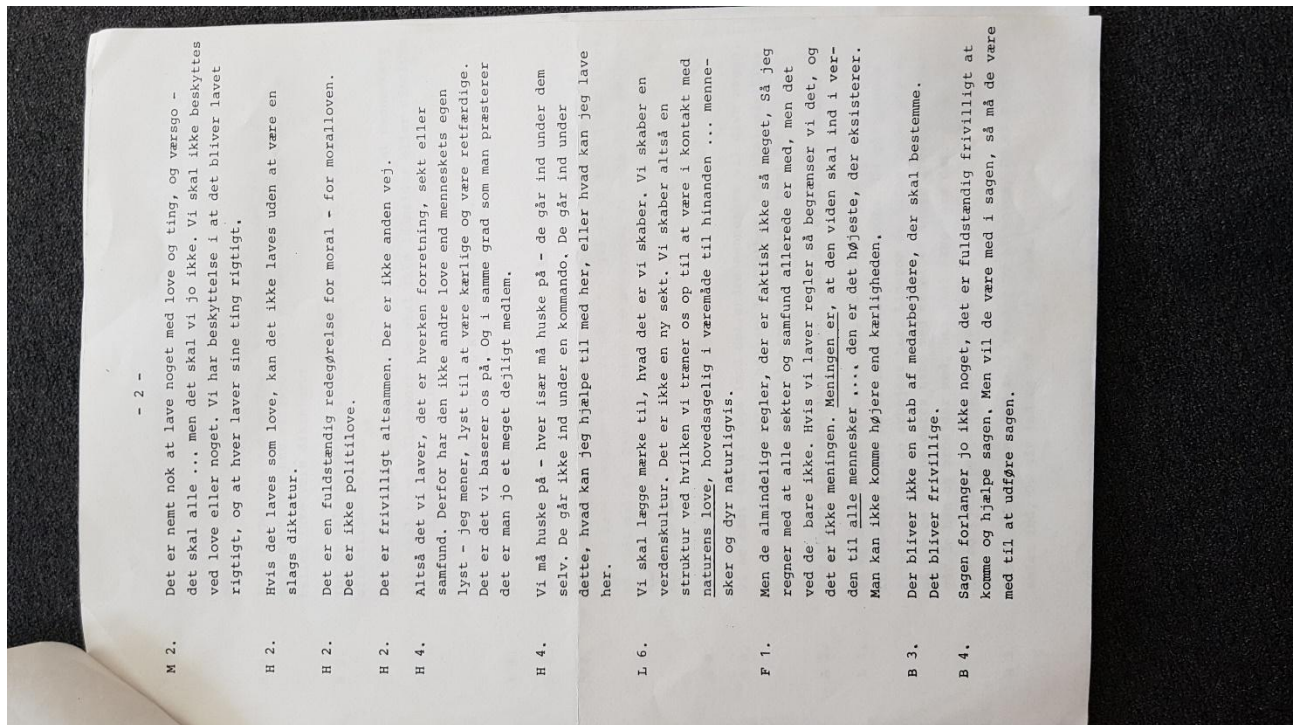
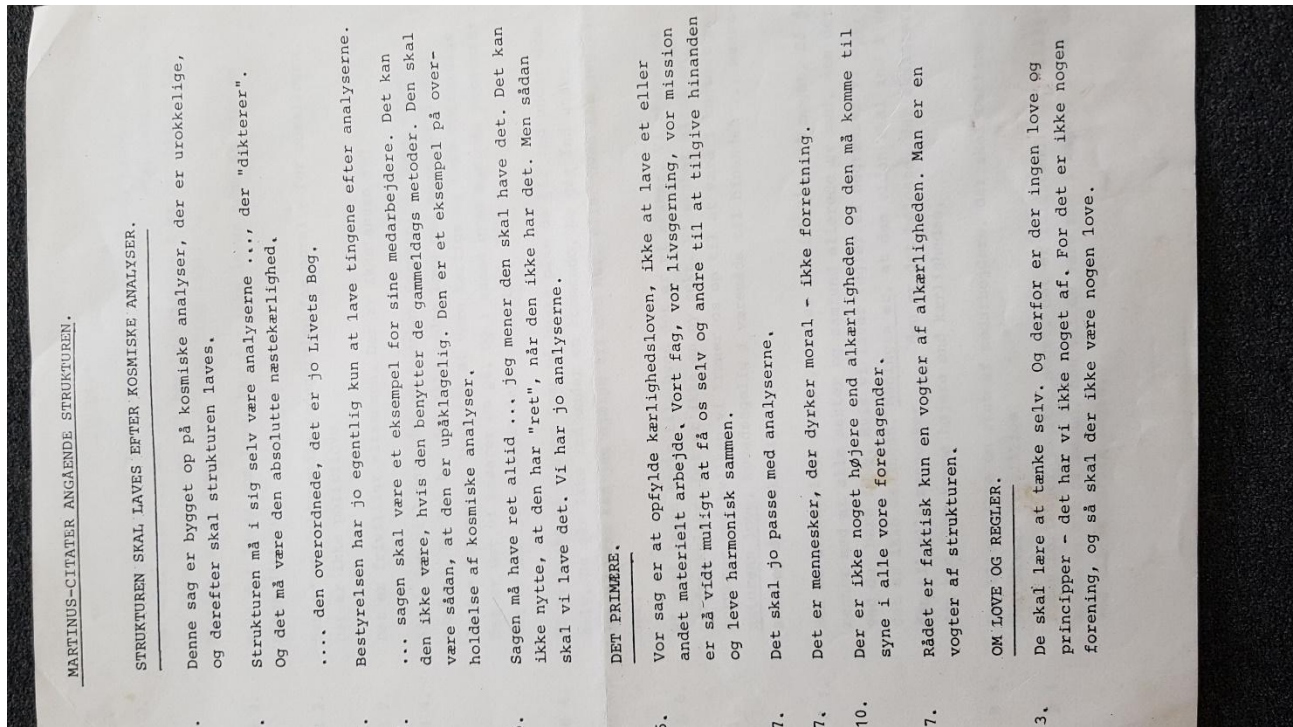
Nu er der selvfølgelig ingen mennesker, der helt kan tilsidesætte deres bevidsthed, karaktertræk og evner. Alligevel er det delvis det, man bliver bedt om i denne Sag, altså at styre efter et mål, der ligger over det niveau, vi almindelige overgangsvæsener befinder os på. Det er klart, at allerede her er der mange faldgruber og risikomomenter for en sådan Sag. For at imødegå dette skabte Martinus en struktur, der skulle være bindeleddet mellem vores ordinære bevidsthed og målet for denne Sag. Dette er altså alkærligheden omsat til praktisk væremåde inden for Sagen, og det er meningen, at denne struktur skal være den, der skal lede Sagen uden om de værste problemer, der kan opstå blandt overgangsvæsener. Det er der så desværre meget få mennesker, der indtil nu har indset, men så er det jo opløftende, at der er opstået denne undervisningssituation, hvor denne indsigt kan komme til sin ret.

Selvfølgelig kunne jeg selv og sikkert også andre af rådets kritikere have begået lignende eller andre fejl og kritikken har reelt ikke noget at gøre med de konkrete personer, der har udført disse handlinger. De har selvfølgelig gjort det så godt de kunne. De ting der er sket afspejler dybest set det jordmenneskelige bevidsthedsniveau og det der blot er ærgerligt er, at nogle ikke kan adskille den ordinære jordmenneskelige bevidsthed og den bevidsthed der gennemsyrrer strukturen.

Der er mange, der nærmest er indignerede over, at denne undervisningssituation ikke bare bliver løst, men at den kører videre år efter år og nogle gange med de samme argumenter gentaget i, hvad der virker som en uendelighed.

Men man skal altså huske på, at det der sker er en bevidsthedsudvikling, og bevidsthedsudviklinger er ikke noget, der sker over en nat. Ligesom det har taget tid at ændre indstillingen til russisk kommunisme og apartheid, således tager det også tid at få Sagen til at arbejde efter Martinus' struktur. Og alle er i øvrigt velkomne til at ransage sig selv for at fremskynde denne proces. Støtter man op om strukturen eller alkærligheden, eller støtter man noget helt andet?

Rolf Elvings strukturforslag fra 1981-82: "Martinus-citater angående strukturen (foto af originaludgaven)"

- A 2. De har fuldstændig fri vilje. Det er det, de skal have. De skal ikke være bundet ved nogle bånd.
- LØN OG STILLINGER.
- L 8. Her er ikke tale om livsstillinger.
- L 9. (Om lærerlønninger) Ja, men også det er frivilligt. De er ikke ansat der for at være lærere - altså for at have en livsstilling.
- H 1. Vi skal huske på, at det som er pengespørgsmål i alle andre ting, det er moralspørgsmål hos os.
- O 12. det er ikke livsstillinger vi tilbyder.
- O 8. Hvis det er for at få en levevej, så er det jo ikke det rigtige... nej, så fører de ondskab ind i sagen.
- L 5. Ja, det skal ikke være høj løn, der trækker. Det skal være interessen for at skabe. Og det er rigtigt nok .. men der findes mennesker for hvem interessen at skabe er lige så stor som penge er for mange andre mennesker. Og det er jo dem, vi skal begynde med.
- L 2. Vi skal ikke have det med ansættelser og kontrakter og sådan.

- H 8. Fordi vi skal være et mønster for alle andre. Vi forlader netop alle andre principper, som man bruger i forretningslivet. Vi forlader strejkeprincippet, vi forlader .. Vi er ikke en forretning. Vi er en moral.
- H 9. I en forretning kan en mand sige: "Du skal gøre det, og du skal gøre det". Det har vi ikke noget af her. Medhjælperne skal jo heller ikke være diktatorer.
- B 3. Ib: En selvvejende institution skal have et sæt love overfor offentligheden, så
- M: Ja, det får den/også. Men de love betinger jo, at menneskene ikke skal have medlemskort. De skal ikke indmeldes eller udmeldes. Det er allesammen nye ting.
- OM INSTITUTTETS HOLDNING TIL NYE MEDARBEJDERE.
- A 4. Vi kan ikke nægte nogen at være med.
- A 4. Den ordinære betingelse må være, at alle kan være med.
- A 4. Livet lukker ikke nogen ude. I livet får de jo lov til at gå ind og lave, hvad de vil. Vi skal jo også på en måde ligne livet, så vidt muligt. Han skal have lov at prøve. Vi skal ikke på forhånd sige: "Nej, vi skal ikke have dig med". Han skal af egen kraft gå ud.
- A 9. Hele verden er så at sige med.
- A 8. Vi er nødt til at tage imod det, andre mennesker vil give sagen. Det er jo deres moral og højeste bevidsthed, der skal udvikles hos os. Så det er da om at gøre, at vi tager imod det.
- A 2. Jeg siger: Alle mennesker er med, men der er en stor masse.
- L 1. Så må de have den undervisning, at sådan er det her, og de er fuldstændig frie. De er ikke bundet ved noget. De går ganske frivilligt hen og arbejder her. Ligesom de kunne tænke sig at gå hen og hjælpe deres nabo med et eller andet arbejde. Sådan går de hen og arbejder med. Det skal ikke være det, at de skal hen og tjene penge for at lave det.
- M 3. Der er ikke nogen, der skal smides ud af vores. De er aldrig smidt ind. De går ind og ud af sig selv.

Litteraturliste

Rådsmødereferater 1974-1981

Torsdagsmødereferater(indtil 1974 medarbejdermøder) 1969-1979

Rolf Elving: **Brev til rådet**, 3 december 1985

Rolf Elving: **MARTINUS-CITATER ANGÅENDE STRUKTUREN**, 1981 eller 1982

Introduktion till Martinus verk – de kosmiska symbolerna och den samlade litteraturen.

Utgivarna: info@tredjetestamentet.se

Mischa Lim: **Svar på Hans Wittendorffs brev til Tage Buch og venner**, Den Nye Verdensimpuls 4/2012

Jens Lindsby: **Sagens problem har historisk set altid været, at de ufærdige sider har regeret for meget**, Åbent brev til rådet d. 12 juni 2017

Jens Lindsby: **Sagens problem har historisk set været, at de ufærdige sider har regeret for meget, del 2**, Åbent brev til rådet d. 14 maj 2018

Martinus: **Himmelske lys**. Foredrag holdt d. 29 juni 1964

Martinus: **Tærskelens vogtere**, Kosmos7/1937

Martinus institut: **Samarbejdsstrukturen**, 1992

Martinus institut, **Samarbejdsstrukturen**, 2003

Odsherredwiki, **Klintegården**, <https://bibod.dk/odswiki/index.php/Klinteg%C3%A5rden>

Rådet for Martinus institut: **Brev til advokat Bjørn Wittrup**, d. 7 november 2007

Rådet for Martinus institut: **Kritik må være kærlig**, herunder note om urigtige beskyldninger mod instituttet, juli 2017

Rådet for Martinus institut: **Om ophavsretsagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretsag**. Notat d. 7 juli 2017

